

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. května 2020 v tr. věci obžalovaných **B.S.**, nar. XXXXX a R.V., nar. XXXXX, odvolání obou obžalovaných proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 14.2.2020, č.j. 43T 60/2019-395, a rozhodl **takto:**

Podle § 256 tr. řádu se obě odvolání **zamítají.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem Okresní soud Brno-venkov uznal obžalovanou B.S. vinnou zločinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku a obžalovaného R.V. zločinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, a to ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dle zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že společně po předchozí domluvě, B.S. jako obsluha čerpací stanice společnosti XXXX, s.r.o., IČO XXXX, na ulici XXXX v XXXX, okres Brno-venkov, která měla svěřeny finanční prostředky čerpací stanice a věděla, kde je uložen klíč od trezoru, po předchozí domluvě se svým tehdejším partnerem R.V., který ji na BČS pravidelně navštěvoval, byl proto seznámen s umístěním a dosahem bezpečnostních kamer, trezoru a další finanční hotovosti uložené na BČS, zinscenovali loupežné přepadení benzinové čerpací stanice tím způsobem, že v neděli dne 4. 9. 2016 v 6:58 hodin na benzinové čerpací stanici B.S. jako obsluha ve chvíli, kdy se zde nenacházel žádný zákazník, přešla od prodejního pultu k automatu na kávu, kde mimo záběr bezpečnostních kamer vyčkala příchodu R.V., který na místo přijel osobním motorovým vozidlem tov. zn. Volkswagen Passat CC, reg. zn. XXXX, toto vozidlo zaparkoval za obslužnou budovou BČS, následně vyčkal z boční strany obslužné budovy BČS na odchod právě přítomného zákazníka, poté, maskován bundou s kapucí přes hlavu a černými rukavicemi, namířil na B.S. plynový revolver zn. Zoraki R1, v. č. 0313-022117, popř. jiný revolver nezjištěné značky, následně společně prošli do kanceláře v zadní části obslužné budovy BČS, kde R.V. předal B.S. igelitovou tašku bílé barvy s nápisem H&M, B.S. následně v kanceláři do tašky vložila obálku z police, v níž byla uložena tržba z kávovaru, vzala klíč od trezoru umístěného pod prodejním pultem, v němž byla uložena tržba, trezor odemkla, do tašky vložila veškerou peněžní hotovost nacházející se tou dobou v trezoru, představující tržbu za dobu od pátku 2. 9. 2016 od 16:30 hodin, přičemž R.V. stál v prostoru dveřního ostění mezi prodejnou a kanceláři, mimo záběr bezpečnostních kamer, R.V. následně i s penězi odešel, B.S. poté v 7:06 hodin na telefonní číslo Policie ČR, OO Židlochovice, oznámila loupežné přepadení neznámým pachatelem, odcizenou finanční hotovost použili pro svoji potřebu, čímž poškozené XXXX, s.r.o., IČO XXXX, způsobili škodu ve výši 583 040 Kč.

125/2020

Za to uložil obžalované B.S. podle § 206 odst. 4 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců, kdy výkon tohoto trestu jí podmíněně odložil na zkušební dobu 60 měsíců. Zároveň podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku jí uložil povinnost, aby během zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou způsobila.

Obžalovanému R.V. podle § 206 odst. 4 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání 54 měsíců, kdy pro výkon trestu ho zařadil do věznice s ostrahou.

Nakonec podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil oběma obžalovaným povinnosti, aby společně a nerozdílně zaplatili způsobenou škodu poškozené společnosti XXXX s.r.o. ve výši 583.040 Kč.

Proti tomuto rozsudku si včas oba obžalovaní prostřednictvím svých obhájců podali odvolání, která byla náležitě odůvodněna. Obhájce namítá, že jediný důkaz, který dle jeho názoru svědčí proti jeho klientce, je výpověď spoluobžalovaného v přípravném řízení, u kterého on nebyl přítomen, kdy zdůrazňuje, že následně obžalovaný trval na tom, že slečna S. neměla se skutkem nic společného. Poukazoval dále na tvrzení obžalovaného V., že původně vypovídal nepravdivě s ohledem na to, že byl poučen o tom, že jinak by mu hrozil vyšší trest. Dále se zabývá výpovědí svědkyně H. a H., kdy z jejich výpovědi dovozuje nevinu své klientky. Má za to, že nebyl proveden žádný jiný důkaz o vině obžalované S. a navrhl, aby byla obžalovaná zproštěna obžaloby.

Obhájce obžalovaného V. se široce zabírá skutečností, že dle jeho názoru nebylo zjištěno, kolik bylo peněz v obálce, kde se ukládaly peníze za kávu a v tomto směru zpochybňuje závěry soudu. dále má za to, že z výpovědi svědka T. nelze nic proti obžalovaným zjistit, má za to, že obrazové záznamy, tak jak byly předvedeny, neprokazují spáchání trestného činu obžalovaným, trvá na tom, že zbraň, která je viditelná na obrazových záznamech je jiná, než revolver, který byl ve vozidle obžalovaného nalezen.

Dále zpochybňuje závěry znaleckého zkoumání ohledně fyziognomie pachatele, nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, tak jak vyhodnotil znalecké zkoumání v souvislosti s výškou pachatele ve srovnáním s obžalovaným a velikosti jeho bot a nakonec uzavírá, že dle jeho názoru nebyly opatřeny důkazy takové kvality a v takovém rozsahu, aby bylo možno bez důvodných pochybností obžalovaného uznat vinným. Závěrem se domáhá znovu znaleckého zkoumání z oboru psychiatrie. Navrhuje, aby byla věc zrušena a vrácena soudu I. stupně k novému projednání.

Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal výroky napadeného rozsudku v intencích podaných odvolání. Přezkoumal zároveň způsob řízení před soudem I. stupně a dospěl k následujícím závěrům.

Pokud jde o způsob řízení před soudem I. stupně, tak zde odvolací soud žádné závady neshledal, neboť veškeré důkazy byly prováděny způsobem, tak jak předpokládá trestní řád, tudíž provedené důkazy mohl užít ve svých úvahách o vině či trestu. Pokud jde o námitku ze strany obžalované B.S., že neměla svého obhájce u kritického výsledku spoluobžalovaného, který ji v této výpovědi označil jako spolupachatelku a zároveň se ke svému jednání doznal, tak tato námitka nemá procesní význam, neboť jak je patrné k výsledku došlo 21.10.2016, kdy řádně bylo sděleno obvinění B.S. teprve 25.10.2016. Pokud jde o tento výsledek, tak tento byl procesně proveden v pořádku, neboť byl přítomen ustanovený obhájce obžalovaného a obžalovaný velice podrobně a zcela logicky popsal situaci, doznal, že byl ve vozidle VW Passat uvedené registrace, že při přepadení použil pistoli, nikoliv revolver, přičemž své boty, oblečení, telefon svůj i B.S. zničil v lese a pistoli vyhodil. Na výslovný dotaz, zda použil při tomto „přepadení“ plynový revolver, který byl u něho nalezen, jednoznačně uvedl, že nikoliv. Závěrem uvedl, že veškeré peníze spolu utratili.

Následné tvrzení, ve kterém popřel spáchání stíhaného trestného činu a účast B.S. vysvětlil dle názoru odvolacího soudu velmi nelogicky, neboť tvrdil, že se chtěl vyhnout přísnější sazbě, a že byl k takovéto výpovědi donucen. Pokud porovnáme trestní sazby za zpronevěru podle § 206 odst.

125/2020

1, 4 písm. d) tr. zákoníku a zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, tak tyto sazby jsou téměř totožné, je pravda, že loupež je postížena vyšší horní hranicí, ale nikoliv výrazně.

Pokud jde o tvrzení, že snad škoda byla vadně vyčíslena, toto tvrzení též postrádá zásady formální logiky, neboť pokud obžalovaný setrvává na tom, že se jednání nedopustil, jen pouhým tvrzením těžko může zpochybnit vyjádření poškozeného, které netrpí žádnými takovými vadami, že by vzbuzovalo pochybnosti, že snad škoda byla menší.

Taktéž výhrady k závěrům znaleckého posudku, kterým je odhadnuta výška a velikost chodidla v kontextu se zjištěnou šlápotou, též nemá oporu v reálném světě. V tomto smyslu obhajoba dodala v závěru veřejného zasedání listinu, z níž je patrné, že na žádost obhajoby byl obžalovaný přeměřen a zvážen ve věznici, kdy je konstatováno, že jeho výška činí 193,5 cm, hmotnost není zajímavá a délka pravého chodidla 28,7 cm a délka levého chodidla 28,9 cm. Za dané situace potom tvrzení obžalovaného, že nosil boty velikosti 42-43 rozhodně nemůže obstát, a potom s ohledem na to, že bota je vždy o něco málo větší, než noha, kdy navíc ještě záleží konkrétní konfiguraci nohy, potom boty potřebné pro takovéto nohy obžalovaného mohou mít 300 mm, tedy velikost 46. Pokud jde o tvrzený rozpor v odhadu výšky pachatele, tak ani zde nelze obhajobě přisvědčit. Jak je patrné ze závěru znaleckého posudku na č.l. 144, byla zkoumána výška osoby z kamerových záznamů ze dne loupeže pod bodem 1) 189cm s chybou až 3,8 cm. Ohledně kamerových záznamů, které se týkají obžalovaného zcela prokazatelně tedy ze záznamu den před loupeží 3.9. je odhadovaná tělesná výška 188 s chybou též 3,8 cm. Z výše uvedeného lze jen dovodit, že pokud obžalovaný skutečně měří 193,5 cm, což lze vzít jako pravdivé tvrzení ze zprávy věznice, tak chyba je skutečně menší při srovnání osoby pachatele, než 1 cm.

Pokud jde o další výhrady, tak s těmito se nelze ztotožnit. V tomto směru je třeba odkázat na úvahy a závěry soudu I. stupně, který celou řadu nepřímých důkazů vyhodnotil jako nepřerušovaný řetězec, který jednoznačně vede k pachatelství obžalovaných. Svědek J.S. potvrdil, že v kritickém období zpronevěry, obžalovanému skutečně zapůjčil motorové vozidlo VW Passat hnědé metalízy, podobně svědkyně M.Z., která se prohlašuje za dlouhodobou přítelkyni obžalovaného, potvrdila, že boty zachycené na fotografiích, jsou stejného typu jako boty, které obžalovaný v její přítomnosti nosil.

Uvedené vozidlo VW Passat bylo taktéž zachyceno den před loupeží 3.9. a prokazatelně z něho vystoupil obžalovaný. Taktéž nelze přehlédnout poměrně nervózní postoje obžalované B.S. předtím, než k údajnému loupežnému přepadení dojde. Taktéž je třeba připomenout výraznou vstřícnost vůči pachateli, kterou samozřejmě je možno buď hodnotit jako silnou obavu přepadeného, a nebo předchozí domluvu. Evidentně oba postupovali tak, aby obžalovaný se ničeho nedotkl v provozovně a tudíž, aby tam nezanechal DNA či daktyloskopickou stopu.

Nad rámec závěru soudu I. stupně odvolací soud připomíná trestní minulost obžalovaného, která zůstala poněkud upozaděná, neboť jak je patrné, zejména tři poslední odsouzení obžalovaného spočívaly v tom, že stejně jako se spoluobžalovanou S. se seznámil, přičemž se jedná o tři následující případy (viz rozhodnutí soudů na č.l. 234-293), z nichž je patrné, že po seznámení s bezúhonnou dívkou, tuto buďto podvedl, nebo ji dokonce přinutil k páčání trestné činnosti jako v posledním případě, nebo se zmocnil jejího motorového vozidla a podvedl ji.

I odvolací soud tedy má za to, že ve věci, byť neexistuje jediný přímý důkaz, bylo shromážděno takové množství důkazů, takové kvality, že v celkovém souhrnu neexistuje jiná varianta, než ta, že se oba obžalovaní domluvili, že budou předstírat loupež.

Právně soud I. stupně kvalifikoval jednání obžalovaných ve smyslu přísnějších ustanovení, neboť škoda prokazatelně a nikoliv bezvýznamně přesáhla hranici 500.000 Kč.

Správně též nebyl obžalovaný R.V. uznán vinným zločinem zpronevěry, ale pouze jako organizátor, neboť on sám nenesl za peníze zaměstnavatele B.S. žádnou odpovědnost.

125/2020

Pokud jde o úvahy o druhu a výši trestu, tak jak bylo zmíněno, trestní sazba zde činí 2 toky až 8 let, kdy na jedné straně B.S. svědčí dosavadní trestní bezúhonnost, což je jediná její polehčující okolnost, tak potom trest odnětí svobody uložený při spodní hranici trestní sazby, odložený s ohledem na škodu na delší zkušební dobu, rozhodně není trestem nepřiměřeně přísným.

Ohledně obžalovaného R.V. je situace jiná, neboť tento byl již soudem 5x trestán, jak již bylo zmíněno 3x za podobný způsob jednání, ve zbývajících věcech za jiný druh trestné činnosti, byl již ve výkonu trestu odnětí svobody pro podobné jednání, potom trest odnětí svobody v trvání fakticky 4,5 roku, tedy ještě hluboko v dolní polovině trestní sazby, se jeví spíše jako trest výrazně mírnější, než nepřiměřeně přísný. Obžalovaný byl správně zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Pokud jde o náhradu škody, tak ani zde neshledal odvolací soud pochybení, a proto odvolání obou obžalovaných jako nedůvodné zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

125/2020

Brno 28. května 2020

Miroslav Dlouhý v.r.
předseda senátu